

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **S. R.**, narozená X,
státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2023, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-P12-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2023, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-P12-2023, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný v předcházejícím řízení porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v náležitém rozsahu. Žalovaný porušil § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a tudíž nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí stran úvah hodnocení podkladů napadeného rozhodnutí a výkladu zákona o azylu. Žalovaný porušil § 14 zákona o azylu, neboť nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.

3. Žalobkyně uvedla, že odcestovala ze země původu kvůli svému vysokému věku a zdravotnímu stavu. Žalobkyni je 74 let a je již 25 let rozvedená, a tudíž v Kazachstánu žila osamoceně. Žalobkyně trpí chronickou bronchitidou hraničící s astmatem, má chronické křečové žíly a má problémy s ledvinami a srdcem. Ztrácí rovnováhu, přičemž už si takto jednou pádem zlomila ruku a narazila žebra, přičemž nebyla schopna dlouhou dobu vstát. Z uvedených důvodů žalobkyně nemůže žít nadále sama bez cizí pomoci, neboť se obává, že se o sebe sama nezvládne postarat.
4. Dodala, že má sice v Kazachstánu syna, ten ale žije v jiném městě a stará se o svou těžce nemocnou manželku. Žalobkyně zdůraznila, že tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul, ačkoli žalobkyně ji v řízení jednoznačně uvedla jako důvod, proč se nemůže na svého syna v Kazachstánu obrátit.
5. Žalobkyně se proto rozhodla z Kazachstánu odcestovat do Česka, neboť zde žije její druhý syn A. R., který má české občanství, a její dcera N. R., která zde má udělený trvalý pobyt. Oba zde žijí už dlouhou dobu i se svými rodinami a jsou plně integrováni. Žalobkyni jsou jako jediní rodinní příslušníci schopni zajistit veškerou potřebnou péči a hradit všechny nutné náklady jejího pobytu zde. Žalobkyně si přeje poslední roky svého života prožít se svými dětmi a vnuky, nikoli v osamění. Žalobkyně konstatovala, že výše uvedené skutečnosti představují případ hodný zvláštního zřetele, a má jí proto být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na údaje obsažené ve správním spise. Zdůraznil, že žalobkyně měla v průběhu pohovoru možnost sdělit vše podstatné k její žádosti o mezinárodní ochranu a rovněž jí bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Konstatoval, že rozhodnul na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Žalovaný sdělil, že chápe snahu žalobkyně o soužití s její rodinou na území Česka, avšak institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit jako mimořádný pobytový status. Zdůraznil, že žalobkyně neměla v Kazachstánu žádné azylově relevantní potíže, což sama výslovně opakovaně uvedla. Institut mezinárodní ochrany je výjimečným a specifickým právním nástrojem, jenž má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv a neslouží k legalizaci pobytu v Česku. K těmto účelům slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 2 Azs 50/2010, a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010. K námitce stran humanitárního azylu žalovaný sdělil, že na něj není právní nárok ani subjektivní právo a odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003. Podotkl, že humanitární azyl neslouží ke zřízení pobytového oprávnění a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003. Žalovaný dodal, že závažnost zdravotního stavu žalobkyně nedosahuje intenzity odůvodňující jakoukoliv formu mezinárodní ochrany. Žalobkyně netrpěla zvláště závažným onemocněním, nebyla v ohrožení života a nepodstupovala zvláště

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

specializovanou, závažnou či nákladnou léčbu pro niž by kazašská lékařská péče byla nedostatečná, což ostatně žalobkyně v průběhu správního řízení ani netvrdila.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 2. 2023. Dne 16. 2. 2023 poskytla údaje k žádosti a absolvovala pohovor. Uvedla především, že se rozvedla asi před 25 lety, má tři děti. Nejstarší syn žije v Kazachstánu a další syn (české občanství) a dcera (trvalý pobyt) žijí v Česku. O mezinárodní ochranu v jiné zemi nežádala. Do Česka přiletěla dne 13. 5. 2022 z Kazachstánu přes Dubaj. Žádost o mezinárodní ochranu podala, protože jí nebylo uděleno vízum za účelem sloučení rodiny. Sdělila, že nemá žádné výhrady proti své zemi, ale chce poslední roky života strávit se svými dětmi a vnoučaty zde v domě svého syna. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že trpí chronickou bronchitidou až astmatem, má křečové žíly, problémy s ledvinami a se srdcem související s jejím věkem, zadýchává se, přičemž užívá přírodní přípravky. Ztrácí rovnováhu a občas upadne. Při jednom pádu si zlomila ruku, narazila žebra a nemohla dlouho vstát. Z tohoto důvodu se rozhodla, že odjede za svými dětmi do Česka, neboť se již nedokáže sama o sebe postarat. Se starším synem v Kazachstánu zůstat nemůže, neboť jeho manželka je po operaci mozku, a tudíž nemůže přijímat návštěvy, a má malé děti a práci. Žalobkyně uvedla, že v Kazachstánu by se nedokázala sama o sebe postarat, nemá se tam kam vrátit, byt tam prodala, k synovi by to šlo jen stěží kvůli jeho nemocné manželce, a k bratrovi, který žije v Kazachstánu, by také nebylo vhodné se nastěhovat, neboť mu je již 67 let.
11. Žalovaný při svém rozhodování vycházel rovněž z Informace OAMP – Kazachstán – Protesty v lednu 2022, ze dne 31. 1. 2022, z Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 10. 3. 2023, z Informace MZV ČR, č. j. 101351/2023-MZV/LPTP, ze dne 1. 2. 2023 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA – Kazachstán – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2020, ze dne 30. 3. 2021. Především na základě uvedených podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“
13. Pokud pak žalobkyně v žalobě namítala porušení § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, které toliko obecně parafrázovala tak, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nelze tato velmi obecná a nekonkrétní vyjádření žalobkyně, která neobsahuje žádnou skutkovou nebo právní argumentaci, považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jimi soud nemohl zabývat.
14. Soud se následně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí stran úvah hodnocení podkladů napadeného rozhodnutí a výkladu zákona o azylu.
15. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil a měl též dostatek podkladů pro jeho rozhodnutí. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí postupně věnoval podmínkám udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu (§ 12, § 13 a § 14 zákona o azylu) i doplňkové ochrany (§ 14a a § 14b zákona o azylu) a odůvodnil, proč v projednávané věci žalobkyně nenaplnila podmínky žádné z forem mezinárodní ochrany. Při uvažování o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v potaz především zdravotní stav žalobkyně, přičemž dovodil, že přes všechna udávaná onemocnění žalobkyně netrpí zvláště závažným onemocněním, že by byla v ohrožení života, že by podstupovala zvláště specializovanou, závažnou či nákladnou léčbu, pro niž by byla lékařská péče v Kazachstánu nedostatečná. Rovněž žalovaný zohlednil, že žalobkyně má dostatek financí ze starobního důchodu a prodeje bytu a že odstěhování se žalobkyně do Česka za svými dětmi není jediným možným řešením její potenciální nesoběstačnosti, neboť má v Kazachstánu syna, který jí může najít vhodné bydlení ve vlasti. Žalovaný dále podotkl, že žalobkyně je svéprávná, disponuje cestovním dokladem, dokáže cestovat a komunikovat s úřady. Na základě předestřených zjištění žalovaný dovodil, že nebyl dán důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu žalobkyni. K tvrzení stran syna žalobkyně žijícího v Kazachstánu žalovaný uvedl, že může žalobkyni pomoci s nalezením alternativního bydlení ve vlasti. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

16. Stěžejní námitkou žalobkyně je tvrzení, že jí měl být udělen humanitární azyl, neboť u ní byly dány skutečnosti zvláštního zřetele hodné. Tyto skutečnosti žalobkyně spatřovala ve svém špatném zdravotním stavu, vysokém věku, neschopnosti se o sebe postarat, touze strávit poslední roky života se svou rodinou a neexistenci schůdné alternativy bydlení v Kazachstánu.
17. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu i z obsahu žaloby plyne, že jediným důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byla legalizace jejího pobytu na území Česka, neboť jí nebylo uděleno pobytové oprávnění. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
18. Za situace, kdy se žalobkyně ve své žalobě omezila prakticky jen na námitky směřující proti neudělení humanitárního azylu, se soud podrobněji nezabýval závěry žalovaného, které se vztahují k ostatním formám mezinárodní ochrany, a toliko konstatuje, že podmínky pro jejich udělení žalobkyně nesplnila, k čemu lze odkázat na obsah napadeného rozhodnutí. Pokud jde o azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

19. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na straně 6 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobkyně dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval její rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně ve správním řízení k jejímu zdravotnímu stavu uvedla, že má chronickou bronchitidu, astma, chronické křečové žíly a vzhledem k věku má občas problémy s ledvinami, srdcem, zadýcháváním se a rovněž s udržením rovnováhy. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobkyně netrpěla zvláště závažným onemocněním, nebyla v ohrožení života ani nepodstupovala zvláště specializovanou, závažnou či nákladnou péči, která by nebyla v Kazachstánu dostupná. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně disponuje důchodovými příjmy, jež pravidelně dostává od svého státu, a navíc disponuje značným finančním obnosem z prodeje svého bytu v zemi původu. Ani z pohledu osobní a rodinné situace nebyl žalovaným shledán žádný zvláště zřetele hodný důvod pro udělení tohoto mimořádného pobytového statusu. Žalovaný v tomto směru poznamenal, že trvalé odstěhování se žalobkyně k dospělým dětem dlouhodobě pobývajícím na území České republiky není jedinou dostupnou alternativou v případě její nesoběstačnosti a nutnosti péče druhé osoby, neboť má v zemi původu dalšího dospělého potomka, který může žalobkyni pomoci v nalezení vhodné alternativy jejího pobytu ve vlasti. Žalovaný tak neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste žalobkyni udělit humanitární azyl.
20. Soud ve shodě se žalovaným, aniž by jakkoli snižoval závažnost onemocnění, kterými žalobkyně trpí, konstatuje, že zdravotní potíže žalobkyně nejsou život ohrožující a nevyžadují nákladnou či specializovanou léčbu, která by nebyla v zemi původu žalobkyně dostupná. Pokud jde o vyšší věk žalobkyně, soud podotýká, že žalobkyně je svéprávná, byla sama schopna komunikovat s úřady a přicestovat do Česka, což nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně byla zcela odkázána na pomoc dalších osob a vyžadovala neustálou péči. Samotný fakt, že žalobkyně je osobou vyššího věku ve spojení s výše popsávanými zdravotními postiženími, nepředstavuje důvod pro udělení humanitárního azylu. Soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že trvalé odstěhování se žalobkyně k dospělým dětem dlouhodobě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobývajícím na území České republiky není jedinou dostupnou alternativou v případě její budoucí nesobeštačnosti a nutnosti péče druhé osoby, neboť má v zemi původu dalšího dospělého potomka, který může žalobkyni pomoci v nalezení vhodné alternativy jejího pobytu ve vlasti. Ačkoli je samotné přání žalobkyně zůstat v Česku s rodinou pro soud zcela pochopitelné, neznamená to však, že by jí z tohoto důvodu měl být udělen humanitární azyl.

21. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, a považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný hodnotil důvod, proč nelze žalobkyni udělit humanitární azyl, za dostatečné. V daném případě tudíž nebyl dle názoru soudu naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.
22. V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. září 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.